

IKKE BETALT

Bestilling af print- og digitalt tryk via www.cobsonforlaget.net/bog-klubben

Poul Feldvoss

-der er en stilhed

salmer og naturhymner

**Net-Bog-Klubben
(autografisk manuskript)**

IKKE BETALT
Bestilling af print- og download fra www.cybercity.dk/met-bog-klubben

IKKE
BRUGT
TIL
BESIDNING af print- og digitaliseringsklubben

Poul Feldvoss

-der er en stilhed

salmer og naturhymner

**Net-Bog-Klubben
(autografisk manuskript)**

ISBN: 87-90733-14-2
Copyright: Paul Feldvoss
år: 1998
Server: Cybercity

Advarsel: Enhver erhvervs­mæssig kopiering eller overdragelse er ulovlig og vil blive retsforfulgt med krav om erstatning .

Print-on-demand må kun forhandles af forhandlere, der er autoriseret af Kunstbiblioteket.

Antal sider: 20

- *der er en stilhed*

14 salmer og naturhymner

POUL FELDVOSS

FOR
RE
D
E
M
P
T
I
O
N

INDHOLD:

TILLID	5
FORÅRSSØ	6
STORSLÅET	7
LIVETS VÆRD	8
TORDEN	9
SENSOMMER	11
FØLGER	12
SORGMÆRKER	13
GUDS OMSORG	14
VINTERSYN	15
EN VINTER GÅR FORBI	16
PARADOKSER	17
JORDNÆRT!	18
STILHED	19

FOR
RE
D
E
M
P
T
I
O
N

TILLID

Der er en tillid i det skabte,
som vi bør la os lede af,
At ingen skabtes som fortabte,
men til hinandens
og Vorherres velbehag.

Der er en livskraft i os alle,
som vi bør dyrke og ta vare på,
for uden den vil vi forfalde
til tvivlens tungsind
og bedrøveligt forgå.

Der er en mening med det hele
på trods af sorg og åbenlys fortræd:
At der er nogen, vi kan dele
såvel de gode
som de onde dage med.

FORÅRSSOL

Mærker en lethed, når solskinet gror
og smyger sig mildt over haver og veje,
løsner den bundne og frostkolde jord
og frigør et sart og fortryllende flor,
som ingen har krævet at eje.

Solsorten lufter sit forårshumør
og kaster sig ud i en storslået trille;
synger mig både beruset og ør
og kalder mig ud af mit tågede slør
aldeles almægtig - - og lille.

Aner at livet har noget at give
og byder sig til som en løfterig gave.
Skelner en orden, der sætter mig fri
til mere end det daglige livs bryderi;
når verden er gået af lave.

Løftes fra jorden! Et strejf af en vind,
som solen har lunet de seneste dage;
kærtegner muntert min dunede kind
og spør, hvad jeg egentlig mildrer mig ind
og afviser videre klage.

Føler en lethed! Den varer så kort,
og dog har den magt til at virke og vare.
Uden forklaringer vejres den bort,
men livet er mindre besværligt og hårdt
og viser sig værd at forsvare.

STORSLÅET

Ser det i sommerens glødende favn
og atter, når dagene knuges, af kulde
og trues af tomhed og någende savn,
at Skaberens også er skaber af gavn.

Ser det, når blomsterne folder sig ud,
og høsten er modnet og bringes til lade,
når vinteren turrer mod snefog og slud,
at Gud er en gavmild og storslået gud.

Ser det, når børnene pludrende ler
og vokser og viser os vej gennem ødet,
at Herren er herre for alt, hvad der sker,
så mismodet ikke forvirrer os mere.

Ser - - og begriber, at livet, vi får,
er større end det, vi kan se og forklare
og mere end korte og afmålte år,
en endeløs nåde, der altid består.

LIVETS VÆRD

Mens dagen ligger tungt på mine skuldre
bestemt af mine egne krav især,
der lader både tro og tillid smuldre
og skjuler for mig selv min mindreværd,
har naturen en sagmodig fred,
som ingen dirigerer med.

Jeg er vist næppe nogen livsfornægter
og regnes ikke for en misantrop,
men jeg må indse, at jeg ikke mægtter
at føre an i denne verdens hob.
Det efterlader måske savn,
men rummer også rigdom i sin favn.

Hvad kræves der af livet for at lykkes?
Skal alting prøves? alting regnes med?
Måske skal livet først og fremmest smykkes
af dagligt nærværs uerkendte fred,
som undgår krav om dådrig færd,
men åbner for et større værd.

Vi mærker alle angstens greb i brystet,
for sådan er nu menneskets natur,
men Gud er til, og derfor kan vi trøstet
og uforsagte sprænge vores bur.
Men angsten må vi leve med
i nådigt håb om Herrens fred.

TORDEN

Det rumler i det fjerne;
der er torden undervejs;
snart bulder det med dystre undertoner,
der vækker mig af blundet her
ved stuens lille pis,
et vækkeur af større dimensioner.

Det blæser op, og stormen
farer frem med stød på stød,
så havet piskes op og viser tænder,
og alt omkring mig varsler højt
om undergang og død,
mens ovnsens knude liver op og brænder.

Det lyner over huset -
ild forfulgt af tordenbrag;
der sørger for at ingen længer sover.
Mens hver en stump af overmød
for stedse slås til vrag,
regerer vejret lige oppe over.

Det brager ubehersket,
og det hele står i eet,
og der er ingen ende på balladen - -.
Jo, hør nu blot, det stilner af,
og lysner vist om lidt -.
Se! Solen spejler sig i glasfacaden.

-

De kalder det "et lavtryk,
der passerer fra nordvest",
for alt skal ha' en endelig forklaring!
For mig er det en vækkelse
og en fornøjet løst,
til glæde at gribe dagens åbenbaring.

SENSØMMER

Snart er det efterår, sommerens dage er talt,
og fuglene flokkes og gør sig parat til at trække;
avlén, der nu er i lufte, vil forhåbentlig række
og vare, når vinteren sætter sig tungt overalt.

Skimter en højere orden, en rovmæssighed,
vi ellers har nægtet at kende og rette os efter,
mens vi - i svulmende tiltro til egne bedrifter -
har andet, vi dyrker og hellere holder os ved.

Dagene haster af sted for at blive et år
og maser sig på og forlanger at tages alvorligt;
antyder trodsigt, de ofte er udnyttet dårligt
og præges af det, jeg alligevel ikke fornår.

Mødes af spørgsmål, der æggende trænger sig på
og uden at vente på svar bringer fromhed og fylde:
Er det en skændsel og skam at ha noget at skyldes?
og hvem har bestemt, hvad det er så nødvendigt at ha?

Falder sagtmødt til ro i min sensommerstol
og lytter til løvet, der vifter andægtigt i vinden.
Mærker en fredfyldt og uventet lunhed på kinden:
efterårsdagens blide og langsomme sol!

FØLEGER

Går jeg alene og dytter mit eget,
mister jeg det, jeg har passet og plejet.

Tramper jeg der, hvor jeg burde ha listet,
aner jeg knapt, hvad det er, jeg har mistet.

Råber jeg højt, hvor jeg helst burde hviske,
hører jeg kun det brutale og måske.

Tæmmer jeg ikke den ulyk, det skaber
mærker jeg ikke det gode, jeg taber.

Ser jeg forbi, hvor jeg burde ha kigget,
undres jeg sjældent ved øjeblikket.

Fristes jeg kun af forargelsen, vreden,
røres jeg næppe af evigheden.

Fatter jeg bare en smule af dette,
er der en del, jeg vil vide at rette.

SORGMÆRKER

Herre, jeg kaldte på dig, din kærlige nåde,
mødt dig altid som mildhedens trofaste Gud.
Nu har jeg inderligt svært ved at fatte dit bud;
mønstrét er opløst i livlens og tomhedens gåde.

Findes der styrke, som henter sin kraft fra det onde?
er der en højere mening i sorgens forstrød?
Hvad skal jeg mene? Forlad, at dit løfte om fred
søger jeg efter de dybereliggende grunde.

Mens jeg forvilder mig gennem uendelige dømmes
ind i et virvar af tanker, der næppe gir trøst,
sidder du frygtelig tavs på den nærmeste kyst.
Venter du blot, til min rasende vildskab er omme?

--

Herre, jeg mærker, du hviskende gir dig til kende,
sagte som blomster, der gror af den dugfriske jord,
lytter og hører dig sige de krævende ord:
"Livet behøver dig - - nu og til tidernes ende."

GUDS OMSORG

er større end verdens modgang *

Kender kun alt for godt
bekymringens byrde,
og uroen, frygten, så tung,
at jeg næsten må styrte.
Men aldrig var tvivlen så stor,
at den ikke forsvandt,
når solkuglen nytændt
gled op over jordklodens kant.

Ved det af dyrekøbt,
bitter erfaring:
Angsten er stum
og begærder sig uden forklaring.
Herre! Hvor er det dog godt,
at du er der
og bærer de tungeste byrder,
de ondeste smerter.

*Citat af komponisten Bernhard Lewkovitch i Kristeligt
Dagblad

VINTERSYN

Vinteren lægger sig tungt over marker og fjorde
og indhyller landet i udsigtsløs tåge og dis;
udvisker alt, hvad vi endeløst tænkte og gjorde
og tog for det eneste sikre og sande, der gi's.

Husker de storladne sønnes forjagede stræben,
når alt lod sig gøre og legende let bød sig til.
Lå der en uerkendt bøn som en hvisken på læben
om indsigt, der trodsrer fortabelsens fastlagte spil?

Viljeløst gav vi os hen til de nemmeste glæder,
de letteste løsningers første og billigste bud.
Nedlod os næppe til grublen på ensomme steder
og talte kun sjældent besindigt med skabelsens Gud.

Tabte vi midt i forvirringen målet af sigte,
fornemmes det nu i det dæmpede, nøjsomme skær.
Genfinder glemte værdier, vi nægter at svigte,
når vinteren truer med møje og biderde vejr.

Mærker i vinterens klarhed, at tilliden stiger,
og afviser folkeforførrernes prangende præk.
Finder omsider en lethed, der nænsomt forliger,
Det sner, for Vorherre har rystet sit fnuggede skæg.

EN VINTER GÅR FORBI

Det gniser af fornøjelse
i havens hæk og heg,.
hvor fuglenes fløjelse
blir livsbekræftet støjelse
og sikre forårstegn.

Den kølige forarmelse,
som vintertiden gir,
er afløst af forbarmelse
og lysfyldt luft og værmelse
og lystig sommersvir.

Gelinde, overstrømmende,
når spirerne tar fat,
går jorden op i sømmene
og nærer forårsdrømmene,
der drømmes dag og nat.

Det sure går i glemmelse
i selvvalgt sommerhi
med soleklar fornemmelse
for dagens ny forfremmelse:
En vinter er forbi.

PARADOKSER

Den klogeste pedant
er stædig blandt de viise,
når både ånd og indsigt svandt
i overmod, der lændt henlag,
i villet kæmp og krise.

De ord, der siges blidt
og uden stort rabalder,
kan lyde langt og milevidt
og overdøve tidens brag
af billig skral og skvalder,

og lissom det er sagt:
de sidste blir de første,
er det så snildt tilrettelagt,
at det, der forekommer mindst,
som oftest er det største.

Det enkle rækker langt,
når livet skal forsvares
mod dem, der gør det tomt og trangt
og tror, det hele skal forstås,
begribes og forklares.

JORDNÆRT!

Så underligt at stå på denne klode
og stirre ud i verdensrummet.
Alene? Nej! men dog forladt,
når klynkeriet er forstummet.

En flosset jord, en splittet himmel,
og dog den eneste, vi har.
Et håb, der tier, men i fortsat vækst
gør vores længsel åbenbar.

En skabelse, der aldrig standser,
men fordrer væren i forvandling,
en vorden på en ensom klode,
der trues af forblindelse og handling.

Men andre himmelkloders fjerne vandring
og klare stjerners åbenbaring
gir nærhed på en jord, der bærer
af fjerne rystelsers erfaring.

STILHED

Der er en stilhed, som er svær at ane,
når støjen triller over by og land,
hvor det er blevet til en udbredt vane
at larme uanfægtet, når man kan,
for ingen vover at sige
men støjer med lyd over al forstand.

-
Der er en stilhed, det er svært at finde
i hastighedens vilde vovemod,
hvor næsten alle lader sig forblinde
af enkle råd, vi alt for let forstod.
Det gælder bare om at vinde
i velstandslotteriets gavebod.

Alverdens supermænd og grædekøber
har sat den sarte stilhed overstyr,
så verden er besat af sensationer
og ofrer fuglesang og sommersky'r,
der ikke lindrer og forsoner,
men tydes som nostalgisk eventyr.

Engang når alt er vejet, gennemprøvet,
og jeg er blevet mindre trættekær,
så hvisker der en stilhed gennem løvet
og viser mig sit eget sande værd;
da retter jeg mig op fra støvet
og kigger efter solnedgangens skær.

-

Det er en stined! Den var svær at finde
i alle muligheders vilde jag,
som det tog mange år at overvinde,
men der er fylde over denne dag,
hvor jeg omgærd kan besinde
mig på en stilhed, det er godt at ha'.